

ปานิอม - หมายเลขหนึ่ง

บทที่สิบเอ็ด

Jeff Pippenger

2025-02-25

ระยะหนึ่งมาแล้ว เราได้มุ่งความสนใจของเราไปที่ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ของดาเนียล 11:40 และในช่วงหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงนำความพิจารณาของเราไปยังข้อ 27:

และพระหทัยของกษัตริย์ทั้งสองนี้จะมุ่งกระทำความชั่วร้าย และเขาทั้งหลายจะกล่าวมุสา ณ โຕะเตียกัน แต่การนั้นจะไม่สำเร็จ เพราะวาระอวสานยังจะมาถึงตามเวลาที่กำหนดไว้ ดาเนียล 11:27

ในเบื้องต้น ข้าพเจ้ายังไม่แน่ใจในรายละเอียดต่าง ๆ—ว่าเมื่อใด ที่ไหน และใครบ้างที่นิ่งอยู่ ณ โຕะเตียน กล่าวมุสาต่อกัน—แต่บัดนี้คำถามเหล่านี้กำลังอยู่ระหว่างการพิจารณาทบทวน ตลอดหลายวันสัปดาห์ที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้มีความผิดพลาดอยู่บ้างขณะพิจารณาถ้อยคำเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม โดยสิ่งที่ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นการทรงนำโดยพระญาณสอดส่อง พันธมิตรต่าง ๆ ที่ปรากฏในข้อ 13–15 ซึ่งมีเมืองซีซารียา ฟิลิปปีเป็นสัญลักษณ์ ก็เริ่มคลี่คลายออก แม้องค์ประกอบบางประการยังคงต้องการการปรับให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ออกจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เพื่อทรงสำแดงความหมายของข้อเหล่านั้น

ความเข้าใจนี้ได้ตอกผลึกขึ้นทันทีหลังจากการประชุมทาง Zoom ของวันสัปดาห์โตครั้งที่ผ่านมา หนึ่งสัปดาห์ก่อนหน้านั้น ข้าพเจ้าได้ตระหนักถึงความประสานเชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อนของประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ในข้อ 10–15 ข้าพเจ้าได้เขียนและส่งข้อความถึงบางคน โดยสรุปความคิดของข้าพเจ้า และขออนุญาตแบ่งปันสิ่งเหล่านั้นในเย็นวันศุกร์ ข้าพเจ้ากำลังพยายามจัดระเบียบประเด็นต่าง ๆ ภายในข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น ด้วยความเชื่อมั่นว่ามีบางสิ่งที่สำคัญอย่างลึกซึ้งอยู่ในนั้น ซึ่งก็มีจริง แต่ไม่ใช่สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เสนอไว้ในตอนแรก แม้ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา ข้าพเจ้าจะสะดุดอยู่หลายครั้งขณะพยายามทำความเข้าใจกับข้อความตอนนี้ แต่ข้าพเจ้าก็มองเห็นพระญาณสอดส่องอันคุ้นเคย องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทรงเปิดผนึกความจริงพิเศษที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง เมื่อองค์ประกอบฝ่ายมนุษย์ถูกเปิดเผยอย่างหมดสิ้นและถูกละไว้แล้ว ความจริงนั้น—ซึ่งถูกเปิดออกโดยสิ่งแห่งเผ่ายูดาห์—ก็พิสูจน์ให้เห็นว่าลึกซึ้งยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าเคยเข้าใจไว้เสียอีก

ข้อห้าถึงข้อเก้า

ปูตินในฐานะกษัตริย์ฝ่ายใต้ สะท้อนภาพของปโตเลมี ผู้ซึ่งจะมีชัยในสงครามยูเครน เป็นการทำให้ข้อ 11 สำเร็จตามคำพยากรณ์ ในทางประวัติศาสตร์ ชัยชนะของปโตเลมีที่ 4 ฟีโลปาเตอร์ ณ ยุทธการราฟัว ได้ทำให้ข้อนี้สำเร็จ และเป็นภาพล่วงหน้าถึงความสำเร็จอันใกล้ของปูติน ข้อ 5–9 ได้ลำดับประวัติศาสตร์ที่เป็นเงาล่วงหน้าถึงการปกครอง 1,260 ปีของสันตะปาปา (538–1798) อย่างละเอียดถี่ถ้วน รายละเอียดเหล่านี้ได้รับการพิจารณาซ้ำแล้วซ้ำเล่าในอดีต ดังนั้น ณ ที่นี้ ข้าพเจ้าจะเน้นหมายเหตุมายเชิงพยากรณ์ประการหนึ่งซึ่งสำเร็จในข้อ 5–9 และสะท้อนซ้ำในช่วงเวลาตั้งแต่ปี 538 ถึง 1798

ช่วงเวลานี้เริ่มต้นขึ้นด้วยพันธสัญญาระหว่างอาณาจักรปโตเลมีทางใต้กับอาณาจักรเซลูซิดทางเหนือ ซึ่งได้รับการผนึกไว้เมื่อกษัตริย์ฝ่ายใต้ทรงยกพระราชธิดาของพระองค์ให้อภิเษกสมรสกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือ สหภาพนี้เป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาเจ็ดปี ซึ่งสิ้นสุดลงเมื่อกษัตริย์ฝ่ายใต้ยกทัพบุกขึ้นเหนือ จับกษัตริย์ฝ่ายเหนือเป็นเชลยพาไปยังอียิปต์ และต่อมากษัตริย์ผู้ตกเป็นเชลยนั้นสิ้นพระชนม์ภายหลังจากพลัดตกจากหลังม้า

พันธสัญญาที่ถูกทำลาย

การรุกรานนั้นมีต้นเหตุมาจากพันธสัญญาที่ถูกละเมิด หลังจากระยะเวลาเจ็ดปีได้เริ่มต้นขึ้น กษัตริย์ฝ่ายเหนือได้ตั้งพระมเหสีองค์แรกของตนเพื่ออภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงฝ่ายใต้และทำให้พันธสัญญามั่นคง ต่อมาพระองค์ทรงทอดทิ้งพระมเหสีฝ่ายใต้และทรงรับพระราชินีองค์เดิมกลับคืนมา เหตุการณ์นี้กระตุ้นให้พระราชินีองค์แรกประหารพระราชินีฝ่ายใต้พร้อมทั้งผู้ติดตามของนาง ทำให้ครอบครัวของพระราชินีฝ่ายใต้ในอียิปต์เดือดดาลยิ่งนัก

ด้วยการหยิ่งรู้เชิงพยากรณ์ เจ็ดปีอาจมองเห็นได้ว่าเป็นสองช่วงเวลา ช่วงละสามปีครึ่ง ดังที่แสดงให้เห็นโดยสามปีครึ่งก่อนไม้กางเขนและสามปีครึ่งหลังไม้กางเขน ซึ่งรวมกันเป็นสัปดาห์ที่พระคริสต์ทรงยืนยันพันธสัญญา สามปีครึ่งยังปรากฏให้เห็นอีกในคำสาปเจ็ดกาลเวลาที่ได้ถูกกระทำต่ออาณาจักรเหนือของอิสราเอลตั้งแต่ปี 723 ก่อนคริสตกาล จนถึงปี 1798 เจ็ดกาลเวลานั้นถูกแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงละหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี โดยมี 538 เป็นจุดกึ่งกลาง ตัวอย่างเหล่านี้ของการที่เจ็ดถูกแบ่งออกเป็นสองช่วงเวลา ช่วงละสามปีครึ่ง มิใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นไปโดยมีพระประสงค์

ในการแบ่งสัปดาห์นั้น พระคริสต์ได้ทรงยืนยันพันธสัญญา โดยกางเขนเป็นศูนย์กลาง และในการนั้นเอง กางเขนชี้ให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงนำเสนอข่าวสารด้วยพระองค์เองเป็นเวลาสามปีครึ่ง แล้วต่อมาสาวกของพระองค์ได้นำเสนอข่าวสารนั้นต่อไปอีกเป็นระยะเวลาเท่ากัน ในช่วงเวลาเจ็ดเท่าที่มีต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือ นั้น ปี 538 แบ่งประวัติศาสตร์ออกเป็นช่วงหนึ่งที่ลัทธินอกศาสนาเหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธา แล้วต่อด้วยสันตะปาปานิยมที่เหยียบย่ำสถานนมัสการและพลโยธาอีกเป็นระยะเวลาเท่ากัน ในสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ "เจ็ด" ถูกแทนด้วยสามปีครึ่ง ซึ่งต่อมาก็ถูกแทนด้วยสี่สิบสองเดือน สามวันครึ่งหรือปี สิบสองร้อยหกสิบ ยี่สิบห้าปี และกาลหนึ่ง สองกาล และครึ่งกาล ในบริบทนี้ ตัวเลขทั้งหมดนี้ใช้แทนกันได้

สนธิสัญญาซึ่งเป็นตัวแทนระหว่างราชอาณาจักรปโตเลมี อันปกครองโดยเชื้อสายของปโตเลมีที่ 1 (นายพลคนหนึ่งของอเล็กซานเดอร์มหาราช) ผู้ครอบครองอียิปต์ และจักรวรรดิเซลูซิด อันปกครองโดยเชื้อสายของเซลุคัสที่ 1 (นายพลอีกคนหนึ่งของอเล็กซานเดอร์) ผู้ครอบครองตะวันออกกลางเป็นส่วนใหญ่ รวมทั้งซีเรีย ได้ยุติสงครามซีเรียครั้งที่สองในปี 253 ก่อน ค.ศ. สงครามนั้นได้เริ่มขึ้นเมื่อเจ็ดปีก่อนในปี 260 ก่อน ค.ศ. เจ็ดปีหลังจากที่สนธิสัญญาได้รับการให้สัตยาบัน มันก็ถูกละเมิดในปี 246 ก่อน ค.ศ. สิบสี่ปี ซึ่งแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงละเจ็ดปี ครึ่งแรกเป็นสงคราม และครึ่งหลังเป็นสันติภาพ สิบสี่ปีนั้นเริ่มต้นด้วยสงครามซีเรียครั้งที่สอง และสิ้นสุดลงด้วยสงครามซีเรียครั้งที่สาม ความสมมาตรเช่นนี้ในประวัติศาสตร์ยังได้รับการเน้นชัดเมื่อคุณตระหนักว่าประวัติศาสตร์นี้ได้รับการนำเสนอไว้ในข้อห้าถึงข้อเก้าของบทที่สิบเอ็ด สนธิสัญญาและการถูกละเมิดของมันเป็นจุดเน้นของข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น และของประวัติศาสตร์ซึ่งทำให้ข้อเหล่านั้นสำเร็จลุล่วง.

สิ่งนี้สอดคล้องกับการครอบงำของสันตะปาปาตั้งแต่ปี ค.ศ. 538 ถึง 1798 ใกล้ปลายยุคนั้น โป๊ปเลียน โบนาปาร์ตได้เข้าทำสนธิสัญญากับวาติกัน โดยอ้างถึงการที่วาติกันละเมิดสนธิสัญญาโตนเลนต์โน ค.ศ. 1797

นโปเลียนจึงส่งนายพลแบร์ตีเยร์ในปี ค.ศ. 1798 ไปจับองค์พระสันตะปาปาเป็นเชลย องค์พระสันตะปาปาสิ้นพระชนม์ในประเทศฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1799 ช่วงเวลา 1,260 ปีนี้ได้อธิบายไว้อย่างละเอียดในข้อ 31–39

ประวัติศาสตร์ของข้อ 5–9 ขนานกับประวัติศาสตร์ของข้อ 31–39 โดยเป็นพยานสองปากภายในดาเนียลบทที่ 11 ทั้งสองแนวมีจุดหมายเชิงพยากรณ์ที่เหมือนกันทุกประการ เปิดเผยพลวัตระหว่างกษัตริย์แห่งทิศใต้และกษัตริย์แห่งทิศเหนือ แต่ละช่วงเวลาถูกเป็นสัญลักษณ์ด้วยระยะเวลาสามปีครึ่ง และสิ้นสุดลงด้วยการที่กษัตริย์ฝ่ายใต้มีชัย จับกษัตริย์ฝ่ายเหนือได้ และพาเขาไปยังแผ่นดินฝ่ายใต้ ซึ่งที่นั่นกษัตริย์ฝ่ายเหนือทั้งสองสิ้นชีวิต ในทั้งสองกรณี ดังที่ข้อความระบุไว้ กษัตริย์ฝ่ายใต้กลับมาพร้อมของริบมา:

และท่านจะกวาดต้อนเชลยพร้อมทั้งบรรดาพระของเขา พร้อมกับเจ้านายของเขา และภาชนะอันมีค่าของเงินและทองของเขา ไปยังอียิปต์ด้วย และท่านจะดำรงอยู่ได้นานกว่ากษัตริย์ฝ่ายเหนือ Daniel 11:8

สำหรับปโตเลมี สิ่งนี้คือทรัพย์สินสมบัติที่กษัตริย์ฝ่ายเหนือได้ปล้นชิงมาก่อนหน้านี้; สำหรับนโปเลียน สิ่งนี้คือทรัพย์สินสมบัติของวาติกันที่ถูกปล้นสะดมและนำไปยังฝรั่งเศส พยานหลักฐานทั้งสองแนวนั้นบ่งชี้ว่า ความตายของกษัตริย์ฝ่ายเหนือถูกเป็นสัญลักษณ์โดยการตกจากม้า ในวิวรณ์ 17 หญิงซึ่งขี่สัตว์ร้ายเป็นตัวแทนของคริสตจักรคาทอลิก:

แล้วท่านก็พาข้าพเจ้าไปในฝ่ายวิญญาณยังถิ่นทุรกันดาร และข้าพเจ้าเห็นหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้ม ซึ่งเต็มไปด้วยชื่อต่าง ๆ อันเป็นคำหมิ่นประมาท มีเจ็ดศีรษะและสิบเขา วิวรณ์ 17:3

สัตว์ร้ายที่นางขี่อยู่นั้นคือสหประชาชาติ วิวรณ์ 17 พรรณนาถึงการที่นางได้รับการฟื้นคืนสู่อำนาจอีกครั้งภายหลังบาดแผลถึงตายแห่งปี 1798 ในฐานะราชอาณานิคมที่แปด นางกลับมาครอบครองอำนาจอีกครั้ง โดยมีสัญลักษณ์เป็นการขี่สัตว์ร้ายนั้น:

และหญิงซึ่งท่านได้เห็นนั้น คือมหานครใหญ่ ซึ่งครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก วิวรณ์ 17:18

บาดแผลถึงตายในปี 1798 ได้ถูกล่วงหน้าไว้แล้วในข้อ 5–9 เมื่อกษัตริย์ฝ่ายเหนือพลัดตกจากหลังม้าและสิ้นชีวิต บรรทัดทั้งสองนี้ในดาเนียล 11 ดำเนินไปควบคู่กับข้อ 41–45 กฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งถูกระบุไว้ในข้อ 41 เป็นจุดเริ่มต้นของการขี่สัตว์ร้ายครั้งสุดท้ายของสันตะปาปา—ช่วงเวลาหนึ่งซึ่งสะท้อนอยู่ในบรรทัดทั้งสองนี้ เมื่อเอลเลน ไวท์กล่าวว่า “ประวัติศาสตร์ส่วนมาก” ที่ได้สำเร็จไปแล้วในดาเนียล 11 “จะเกิดขึ้นซ้ำอีก” ข้อ 5–9 และ 31–39 จึงสอดคล้องกับข้อ 41–45

มีเพียงข้อที่สี่สิบเท่านั้น

ตั้งแต่ข้อ 31 ถึงข้อ 45 มีเพียงข้อ 40 เท่านั้นที่อยู่นอกช่วงเวลาเชิงพยากรณ์สามวันครึ่ง ข้อนี้เป็นประวัติศาสตร์อันเป็นเอกลักษณ์ภายในหนึ่งในสามสุดท้ายของ 45 ข้อในพระธรรมดาเนียล ในข้อ 16 ประวัติศาสตร์ของกรุงโรมจักรวรรดินอกศาสนาได้คลี่คลายผ่านผู้ปกครองสี่คน—ปอมเปย์, จูเลียส ซีซาร์, ออกัสตัส ซีซาร์, และทิเบริอุส ซีซาร์ ชัยชนะของออกัสตัสในยุทธการที่แอคเทียมเมื่อปี 31 ก่อน ค.ศ. เป็นจุดเริ่มต้นของการปกครอง 360 ปีของกรุงโรมจักรวรรดิ อันเป็นการทำให้ “เวลา” ในข้อ 24 สำเร็จครบถ้วน:

เขาจะเข้าไปอย่างสงบแม้ในที่สุดสมบูรณ์ที่สุดของมณฑล
และเขาจะกระทำสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเขามิได้กระทำ
ทั้งบรรพบุรุษก่อนหน้านั้นของบรรพบุรุษของเขาก็มิได้กระทำ เขาจะกระจายของริบ ของปล้น
และทรัพย์สินสมบัติท่ามกลางพวกเขา เออ เขาจะวางแผนอุบายของเขาต่อสู้กับป้อมปราการทั้งหลาย
แม้เป็นเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง ดาเนียล 11:24

ภายหลังยุทธนาวีที่แอกเทียม กรุงโรมได้ทำให้ยึดเป็นมณฑลหนึ่งในปี 30 ก่อน ค.ศ. สามร้อยหกสิบปีต่อมา
คือในปี 330 คอนสแตนตินได้ย้ายราชธานีของจักรวรรดิจากกรุงโรมไปยังกรุงคอนสแตนติโนเปิล “เวลา”
นี้สอดคล้องกันในเชิงคำพยากรณ์กับช่วง 1,260 ปีแห่งการปกครองของสันตะปาปา และกับ 7 ปีในข้อ 5-9.

ตั้งแต่ข้อ 16 เป็นต้นไป กรุงโรมจักรวรรดิฝ่ายต่างศาสนาครอบงำต่อเนื่องไปจนถึงข้อ 30
โดยครอบคลุมทั้งพันธสัญญาของพวกมัดคาบกับกรุงโรม และเชื้อสายของพระคริสต์ กระนั้น ข้อ 16-30
สอดคล้องกับข้อ 31-39 และ 41-45 ดังนั้น ใน 30 ข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่ 11
จึงปรากฏแนวคำพยากรณ์ที่สอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน—ยกเว้นข้อ 40 ซึ่ง “วาระสุดท้าย”
ถูกกำหนดไว้ในปี 1798 และ 1989.

โดยมีข้อยกเว้นเล็กน้อยในข้อ 2 และ 3—ซึ่งในนั้นประธานาธิบดีคนสุดท้ายจากทั้งหมดแปดคนเปลี่ยนผ่านไป
สู่การควบคุมกษัตริย์ทั้งสิบแห่งสหประชาชาติ—สองข้อแรกสอดคล้องกับข้อ 40 โดยเป็นภาพแทนของกฎหมาย
วันอาทิตย์และการเปลี่ยนผ่านจากอาณาจักรที่หกไปสู่อาณาจักรที่เจ็ดและที่แปด ข้อ 3 และ 4
สอดคล้องกับข้อ 45 และ Daniel 12:1 โดยพรรณนาถึงการขึ้นและการล่มสลายของอาณาจักรกรีก
อันยาวนานกับการสถาปนาและความพินาศของสันตะปาปาในข้อ 41 จนถึง Daniel 12:1
ทั้งหญิงนั้นและสัตว์ร้ายที่นางขี่ต่างก็จบลงโดยปราศจากผู้ช่วย ซึ่งเป็นกรอบให้แก่จุดเริ่มต้นและจุดจบของ
Daniel 11 ที่อยู่นอกเหนือประวัติศาสตร์ของข้อ 40 อเล็กซานเดอร์มหาราชเป็นสัญลักษณ์ของสหประชาชาติ
โดยล่วงประเวณีกับหญิงแพศยาแห่งเมืองไทร (กษัตริย์ฝ่ายเหนือ ตั้งแต่ข้อ 41 เป็นต้นไป)
ซึ่งทั้งสองนั้นเป็นทั้งสัตว์ร้ายและพญานาค

ข้อเก้าและข้อสิบ

ข้อ 5-9 สิ้นสุดลง ณ เวลาสิ้นยุคในปี 1798 ขณะที่ข้อ 10 ซีถึงปี 1989 ดังนั้น ช่วงระหว่างข้อ 9 กับข้อ
10—ตั้งแต่ปี 1798 ถึงปี 1989—จึงเป็นส่วนที่เปิดเผยแล้วของข้อ 40
อันเป็นการเริ่มต้นประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อนั้น เพื่อให้ชัดเจน: เกือบทุกข้อในดาเนียล 11
สะท้อนถึงการครอบครองของสันตะปาปาดังแต่ปี 538 ถึงปี 1798 ข้อ 40 ครอบคลุมช่วงตั้งแต่ปี 1798
จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา ข้อ 6-9 เป็นแบบอย่างของยุคสันตะปาปา ขณะที่ข้อ 10
ล่วงหน้าไปถึงการล่มสลายของสหภาพโซเวียตในปี 1989 เพราะฉะนั้น ข้อ 11-15 จึงครอบคลุมช่วงตั้งแต่ปี
1989 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ดังที่มีภาพแทนไว้ในข้อ 16, 31 และ 41.

ข้อ 40 ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนแรก ตั้งแต่ปี 1798 ถึง 1989 เริ่มต้นและสิ้นสุดด้วย “วาระแห่งที่สุดปลาย”
ส่วนครึ่งหลังเริ่มต้นในปี 1989 ตรงจุดที่ครึ่งแรกสิ้นสุดลง ข้อ 1 และ 2
ระบุลำดับของประธานาธิบดีที่เริ่มต้นในปี 1989 ซึ่งสอดคล้องกับส่วนที่สองของข้อ 40 ข้อ 11
เป็นเครื่องหมายถึงการเริ่มต้นของสงครามยูเครนในปี 2014 ส่วนข้อ 12
เน้นถึงผลลัพธ์ที่กษัตริย์ฝ่ายใต้ผู้มีชัยนำมาสู่ตนเอง ข้อ 13 ใกล้จะสำเร็จเป็นจริงแล้ว แต่ในขณะนี้เราพึงสังเกตว่า
ข้อ 11 อยู่ภายในส่วนที่สองของข้อ 40—หลังปี 1989 แต่ก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ (ข้อ 41)

ข้อ 13-15 ซีไปยังยุทธการที่พามาเนียมในปี 200 ก่อนคริสตกาล
ซึ่งเป็นปีที่กรุงโรมฝ่ายนอกศาสนาเริ่มใช้อธิพลเหนือกิจการของมนุษย์ อันเชื่อมโยงกับยุทธการนั้น

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนหน้าการเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มของปอมเปयीในข้อ 16 เป็นเวลานาน และเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ระบุว่าข้อ 41 คือกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา

ทุกบรรทัดแห่งคำพยากรณ์และความสำเร็จครบถ้วนทางประวัติศาสตร์ของมันใน ดาเนียล 11 ส่วนอยู่ในประวัติศาสตร์ของข้อ 40 (ตั้งแต่ปี 1798 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์) หรือไม่ก็อยู่ตั้งแต่ข้อ 41 ถึง ดาเนียล 12:1 ในบรรดา 45 ข้อนั้น ข้อ 1, 2, 7-15 และ

40—รวมเป็นสิบสองข้อ—เมื่อนำมาซ้อนทับกันแบบบรรทัดซ้อนบรรทัดแล้ว

ย่อมประยุกต์ใช้กับเส้นเวลาของข้อ 40 ข้อ 40 แยกออกเป็นสองช่วงที่ปี 1989 ข้อ 1, 2 และ 10-15

สอดคล้องกับครึ่งหลังของมัน ข้อ 1 และ 2

ติดตามเส้นของบรรดาประธานาธิบดีในประวัติศาสตร์ของสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดินโลก ขณะที่ข้อ 10-15

พรรณนาถึงสงครามตัวแทนสามครั้งซึ่งกษัตริย์ฝ่ายเหนือ (อำนาจสันตะปาปา) เป็นผู้บงการ ตั้งแต่ปี 1989

จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ สงครามตัวแทนทั้งสามเริ่มต้นด้วยสหรัฐอเมริกา ซึ่งในข้อ 40 ได้รับการระบุว่าเป็น "รกรบ เรือ และพลม้า"

เราจะดำเนินต่อไปในบทความถัดไป.